

כל הבשר פרק שמיני חולין

ק"ו.

עין משפט נר מצוה

ק"ו א מ"י פ"ג מהל'
מעלה ה"ל"א:
ק"ב ב מ"י פ"ח מהל'
פסולי המוקשין
ה"ל"א:
ק"ג ג מ"י ש"ס ה"ל"א:
ק"ד ד מ"י ש"ס ה"ל"א:
פ"ז פ"ח מהל' מעלה
ה"ל"א:
ק"ב ה מ"י פ"ח מהל'
מאכלות אסורות
ה"ל"א (ופ"ז [ל"ג] סג)
לאוין קלמ טושי"ע ו"ד ס"י
ק"ד ס"ג פ"ח מהל'
ק"ב ו מ"י פ"ח מהל'
כלי המקדש ה"ל"א:

אמר רבי ינאי דאמר קרא כאשר יורם בו'. צפרק לחוזה מקומן (זבחים דף מט.) מוקמינן לה לדבר הלמד בהיקש דלוינו חוחר ומלמד בהיקש דיומרת ושמי הכליות ילפינן צשעיר עבודה זרה מפר העלם דבר של ליצור ופר העלם מפר כהן משיח ואייתר כאשר יורם צפר כהן משיח לאוקומי צפר העלם דבר למוחי כמאן דכתיב צפרופיה ללא יהוי שעייר עבודה זרה למד מן הלמד ורבי ינאי דהכא סבר לה כמאן דליף צפרק צ"ש (שם דף מט.) יומרת ושמי הכליות צשעירי עבודה זרה מועשה לפר כו' ועוד י"ל דרבי ינאי דהכא אסמכתא צעלמא הוא [דהל] צמעילה צפרק קדשי מזבח (דף טו.) א"ר ינאי אין חייבין משום מעילה אלא קדשי צדק הצית ללמד ולא צדקשי יומרת וצדק צדק לכהנים אין לחוש כיון דכל הצשעיר טוצא ומוקי לה מדרבנן ופריך והא קרא קא נסיב פ"י כל חלב לרבות האלמוריס ומשני אסמכתא צעלמא וה"ה קרא דהכא והא דתמן צפרק אמרו לו (כריתות ג.) יש אוכל אכילה אחת וחייב עליה ד' טעאות ואסס איכא לאוקומי צעולה ואע"פ דעורה לכהנים אין לחוש ליה צדק הצשעיר למזבח: **ה"ו א לפני בפרה באהר** בפרה. הקשה ר"ת דצמעילה פ' ולד טעאת (דף י"ג.) אמרינן המקמי דס לכהנת קדשים מועלין צו אלמא יש מעילה צדס ומיך דהתס ממיס דלא שייכא כפרה אצל לאחר שחיטה אף לפני כפרה אין מועלין וא"ת דהתס תנן (דף י"ג.) ומייתא ולי צפרק כל שעה (פסחים דף צ"ג.) דס צתחלה אין מועלין צו יא לא למחל קדרון מועלין צו וי"ל דמעילה דהתס מדרבנן היא וא"ת א"כ צריש מעילה (דף צ"ג.) דמיק לאשכחוי מעילה מדרבנן ליימי מהן משנה וי"ל דהתס אקדשים ששטנן צדרוס קאי דכתיבניהו דמי וכי האי גוונא דמיק לאמוי דתתון רבנן (כמה) מעילה אע"ג דדדילי מינייהו ומייתא ראייה מר' יוחנן דאמר קדשים שמתו יאאו מידי מעילה דבר תורה וא"ת צקוף תמורה (דף צ"ג.) גזי מקדש עולה לבק הצית קאמר אי מדרבנן אימא סיפא ומועלין זמא שמי מעילות ואי מדרבנן אמאי ומה קושיא הא איכא מעילה דרבנן וצדס וקדשים שמתו וי"ל דהתס שיש מעילה דאורייתא משום עולה אין לחכמים לתקן שם מעילה כיון דכלאו הכי צדילי מינייהו ומשני ראוי למעול צו צ' מעילות צבצר

מתני' מועלין צו. אס קרבן הוא דהא קדשי ה' הן ואינס לכהנים והדס אין מועלין צו כדליף בגמרא: **ועמא.** אס אכלו צטומאח הגוף חייב שמי טעאות אחת משום חלב ואחת משום טעומאח הגוף שהיא צכרת: **משא"כ צדס.** מפרש בגמרא: **אלא צבצמה טעורה.** דכתיב (ויקרא ו') מן הצבמה אשר יקריצו ממנה וגו': **גב' מנה"מ.** דחלב יש צו מעילה ולא מפליג דלפילו חלב קדשים קליס אע"ג דאין בהן מעילה צמיהן דהא ממון דאין בהן יש צו מעילה צאימוריס לאחר שזרק דמן: **כאשר יורס.** צאימורי פר כהן משיח כתיב: **ומה למדנו.** דקאמר ככל מה שפרישים אימוריס משלמים כך יפרשו מזה אף כאן האימוריס מפורשים [ויקרא ד] את החלב המכסה [על הקרבן] ואת כל החלב ואת שמי הכליות וגו': **מה פר כהן משיח יש מעילה.** צאימוריס דהא ממיס הוה ציה מעילה דקדשי קדשים הוא: **יש צו מעילה.** צחלצו: **כל חלב לה'.** צקדשים קליס כתיב ולהכי כתיב צהו לה' למימרא דקדשי ה' [שם] קרינא ציה לענין מעילה: **יפתס ושמי קליוס לא.** דלאו חלב איקרו: **כאשר יורס.** לימד על כל האימוריס שהוקשו לאימורי פר כהן משיח: **אליה דליסא צשור לא.** נמעלו צה כי מייתו צכס לשלמים דלית הככס קרינא ציה [אמורין]: **מה פר כהן משיח יש בו מעילה.** דליקרי חלב דכתיב (ויקרא ג) חלצו האליה תמימה: **סיפסר.** כל אית צכס תמימה: **כל חלב שור וככס ועו.** לא אסרה תורה אלא הנוהג צכוון ואליה אינה נוהגת לא צשור ולא צעו: **לא ימעלו צה.** דהא אמרת דלאו חלב חלק איקראי: **לכס.** ואני נתמיו לכס וגו' שלכס יהא אלמא לאו קדשי צבזה הוא: **לכפרה נספיו.** ולא שיהא קרוי שלי נמעול צו שאינה עומדת אלא לכפר צצילכס: **הוא.** משעת צבחייתו יהא לעולס דינו שיה צין לפני כפרה וצין לאחר כפרה שנתן מתנותיו ונשאריו השייכים: **מה לאחר כפרה אין מעילה.** צשייסי כלקמן דאין לך דבר שנעשה מצותו ומועלין צו שהרי צבר נעשה לורך צבזה ממנו ולא קדשי ה' קרינא ציה: **פרומס דקשן.** כל צקת תורס מדשן מזבח מלא מתנה ומתנו צצדי המזבח וצצלת שס צמקומה דכתיב (והריס את הדשן אשר תאכל האס וגו' ושמו אלל המזבח מלמד שטעון שימה וגנייה אלמא אסור צבהה: **צגדי כהונה.** ארבעה צגדי לצן שכ"ג נכנס צהן לפני ולפניס ציוס הכפורים וטעונין גנייה עולמית ואין הדיוט עווד צהן כל השנה ולא כפוריס אחר דכתיב ופשע את צגדי הדב והניחם שס: **איוס לרבי דוסא דאמר.** כשרין הן לכהן הדיוט כל השנה שכהן הדיוט משמש צהן צארבעה כלים ומה ת"ל והניחם שס מלמד שלא ישתמש הוא ליה"כ אחר מאי איכא למימר: **עגלה ערופה.** אף על פי שנעשה מצותה אסורה צבהה דכתיב וערפו [דברים הל] שס שס תהא קצורתה (כריתות דף ו'.) מייעוטי

תורה אור השלם

- באשר יורם משור וצח השלמים והקטירים והזבח על מזבח העולה: ויקרא ד' ו' והקטירים והזבח המזבחה לחם אשה לקריה ינחה כל חלב לוי: ויקרא ג ט' דבר אבי ישראל לאמר כל חלב שור וצבש וצו לא תאכלה: ויקרא ו כ' והקריב מזבח השלמים לחם לוי חלבו האילים תמימה לעפת העצה יסדקה ואת החלב המכסה את הקרבן על החלב אשר על הקרבן: ויקרא ג ט' כי נפש הבשר בדם הוא ואני נתתי לבם על נפש החלב לכפר על המצות כי הדם הוא בגופו כפר:
- ולבש בדו מן הלבש על בשרו והריס את הדשן אשר תאכל האש את העולה על המזבח ושמו אצל המזבח: ויקרא ו ג' ויא אהרן אל אהל מועד ופשט את בגדי הקרבן אשר לבש בבואו אל הקדש ורחיק שם: ויקרא טו כ' ו

מעילה אור השלם
1. באשר יורם משור וצח השלמים והקטירים והזבח על מזבח העולה: ויקרא ד' ו' והקטירים והזבח המזבחה לחם אשה לקריה ינחה כל חלב לוי: ויקרא ג ט' דבר אבי ישראל לאמר כל חלב שור וצבש וצו לא תאכלה: ויקרא ו כ' והקריב מזבח השלמים לחם לוי חלבו האילים תמימה לעפת העצה יסדקה ואת החלב המכסה את הקרבן על החלב אשר על הקרבן: ויקרא ג ט' כי נפש הבשר בדם הוא ואני נתתי לבם על נפש החלב לכפר על המצות כי הדם הוא בגופו כפר:
2. ולבש בדו מן הלבש על בשרו והריס את הדשן אשר תאכל האש את העולה על המזבח ושמו אצל המזבח: ויקרא ו ג' ויא אהרן אל אהל מועד ופשט את בגדי הקרבן אשר לבש בבואו אל הקדש ורחיק שם: ויקרא טו כ' ו

מעילה אור השלם
1. באשר יורם משור וצח השלמים והקטירים והזבח על מזבח העולה: ויקרא ד' ו' והקטירים והזבח המזבחה לחם אשה לקריה ינחה כל חלב לוי: ויקרא ג ט' דבר אבי ישראל לאמר כל חלב שור וצבש וצו לא תאכלה: ויקרא ו כ' והקריב מזבח השלמים לחם לוי חלבו האילים תמימה לעפת העצה יסדקה ואת החלב המכסה את הקרבן על החלב אשר על הקרבן: ויקרא ג ט' כי נפש הבשר בדם הוא ואני נתתי לבם על נפש החלב לכפר על המצות כי הדם הוא בגופו כפר:
2. ולבש בדו מן הלבש על בשרו והריס את הדשן אשר תאכל האש את העולה על המזבח ושמו אצל המזבח: ויקרא ו ג' ויא אהרן אל אהל מועד ופשט את בגדי הקרבן אשר לבש בבואו אל הקדש ורחיק שם: ויקרא טו כ' ו

מוסף רש"י

בעורה זו ששנה רבי. נמניה, ופי אינה מקובלת עליו שאלה חוחר ללמדה ממקום אחר (קדושין ט.) לומר וכו' מועמדת היא צענין משנה זו ששנה רבי (ע"ל סו'.) כל חלב לה' אכילה לוי אקרי חלב לה' לרבות אימורי קדשים קליס למעילה. כדכתיב כל חלב לה', אלמא דהתסא שנגמא מקדשי קרינא כהן (כריתות כג.) דבר השוה בשור וכשור ועד. שנקרא חלב בשלשן, ואלה לא אקרי חלב מלא חלב צכס (שם ט.) מלא הני מילי. דאין מעילה צדמיס (יומא ט.) שכלכס יהא. כחולין שלכס שאין צין מעילה (זבחים טו.) לכפרה נתתי. צמורת קדשים ולא למעול צו, לענין מעילה אין צו דין קדשים (שם.) אמר קרא הווא. דמו צכסו הוא, צבחייתו יהא (שם ט.) כי הוה הוא צכס יפטר, הוה צבחייתו יהא לפני כפרה ללאחר כפרה (יומא ט.) מה לאחר כפרה אין בו מעילה. דשפיטא לן כיון דנעשות מצותו אין מועלין צו, דכיון דלית ציה חו לורך גבוה לא קיינן ציה קדשי ה' (זבחים טו.) הלך צין דבר בו'.

מעילה אור השלם
1. באשר יורם משור וצח השלמים והקטירים והזבח על מזבח העולה: ויקרא ד' ו' והקטירים והזבח המזבחה לחם אשה לקריה ינחה כל חלב לוי: ויקרא ג ט' דבר אבי ישראל לאמר כל חלב שור וצבש וצו לא תאכלה: ויקרא ו כ' והקריב מזבח השלמים לחם לוי חלבו האילים תמימה לעפת העצה יסדקה ואת החלב המכסה את הקרבן על החלב אשר על הקרבן: ויקרא ג ט' כי נפש הבשר בדם הוא ואני נתתי לבם על נפש החלב לכפר על המצות כי הדם הוא בגופו כפר:
2. ולבש בדו מן הלבש על בשרו והריס את הדשן אשר תאכל האש את העולה על המזבח ושמו אצל המזבח: ויקרא ו ג' ויא אהרן אל אהל מועד ופשט את בגדי הקרבן אשר לבש בבואו אל הקדש ורחיק שם: ויקרא טו כ' ו

מעילה אור השלם
1. באשר יורם משור וצח השלמים והקטירים והזבח על מזבח העולה: ויקרא ד' ו' והקטירים והזבח המזבחה לחם אשה לקריה ינחה כל חלב לוי: ויקרא ג ט' דבר אבי ישראל לאמר כל חלב שור וצבש וצו לא תאכלה: ויקרא ו כ' והקריב מזבח השלמים לחם לוי חלבו האילים תמימה לעפת העצה יסדקה ואת החלב המכסה את הקרבן על החלב אשר על הקרבן: ויקרא ג ט' כי נפש הבשר בדם הוא ואני נתתי לבם על נפש החלב לכפר על המצות כי הדם הוא בגופו כפר:
2. ולבש בדו מן הלבש על בשרו והריס את הדשן אשר תאכל האש את העולה על המזבח ושמו אצל המזבח: ויקרא ו ג' ויא אהרן אל אהל מועד ופשט את בגדי הקרבן אשר לבש בבואו אל הקדש ורחיק שם: ויקרא טו כ' ו

על כהן לא מדקשה הכי אלא איפכא (שם.) והרי תרומת הדשן. כל יוס חומה צמחמה ומורס את הדשן מלא המחמה ממנה וטמן צמחמה של ככס, דכתיב ושמו משמש שס צמחמה וס וס צמחמה אלמא אסור צבהה (שם) וכיון דצבהה אסור משום קדושתו מעילה נמי אית ציה (יומא ט.) ובגדי כהונה. ארבעה צגדיס שכ"ג נכנס צהן לפני ולפניס ציוסי, אשכור להשתמש צהן עור, דכתיב ופשע את צגדי והניחם ודשנין מלמד שטעון גנייה (זבחים טו.) וכל שני כתובין הבאין באחד אין מלמדן. מלא כתיב אחר וגמורו טלמא מימי (קדושין כד.) מהלך כתיב לרין ולא ילפת כתיב ש"מ וזאת היא קאמר (פסחים ח.) וכיון דלא ילפינן ולא מייתי ראייה מעילה אלא קרא מני הוואל איכא למדקשה איפכא לא מדקשה ה"ה (זבחים טו.) אלא לר' דוסא דאמר בו'. וק"ל צגדי כהונה אין צהן מעילה, מפני שלא ימנה מורה למלאכי השתם שיהו וציון לפושטן מיד (יומא ט.) ועגלה ערופה. דכתיב וערפו שס, והאי שם קרא ימלא הוא לומר שם תהא קצורתה (זבחים טו.)